

פרשת תצוה

מה בפרשה: סיכום מתומצת של פרשת השבוע

פרשתנו עוסקת בבגדי הכהונה, הבגדים אותם לובשים הכהנים בעת העבודה במשכן ובבית המקדש

"ואתה תצוה את בני ישראל" לקחת שמן זית זך ולהדליק את המנורה העומדת "באהל מועד מחוץ לפרוכת" ולהעלות בה "נר תמיד" שידלק ביום ובלילה.

לאחר גמר מלאכת המשכן יש לדאוג לקדש את הכהנים שיעבדו בו, הלא הם אהרן ובניו. לכהנים יש לדאוג לבגדים מיוחדים, העשויים מזהב תכלת וארגמן והם מפורטים בהמשך הכתובים.

האפוד - סינור הארוג מחוט השזור יחדיו: זהב, תכלת וארגמן ותולעת-שני, ולו שתי כתפיות וחגורה, שהיתה נחגרת מאחוריו ואליה התחברו הכתפיות. על הכתפיות נקבעו שני אבני שוהם ועליהם נחרטו שמות בני-ישראל, ששה על כל אבן. הללו שימשו "אבני זכרון" לבני ישראל, ואהרן היה נושא אותם על כתפיו.

החושן - היה ארוג גם הוא "מעשה חושב", והיה תלוי על האפוד. עליו משבצות זהב, שבתוכם יישבו שנים-עשר אבני החושן, עליהם היו חרוטים שמות שבטי ישראל. החושן היה מחובר לאפוד בשרשרות זהב, וזאת בכדי ש-"לא יזח החושן מעל האפוד".

המעיל - עליו היה האפוד - כמין גלימה ללא צווארון, עשוי כולו תכלת ובשוליו רמוני תכלת וארגמן ופעמונים - "פעמון זהב ורימון, פעמון זהב ורימון" - ובבוא אהרון את הקודש - "ונשמע קולו" היו הפעמונים מצלצלים.

ציץ - כמין טס של זהב עליו היה חרוטים המילים: "קודש לה' ". הציץ היה מונח על מצחו של הכהן הגדול ומחובר היה בשני חוטי תכלת מצידיו וחוט תכלת שלישי מאמצעו, שעבר על המצנפת ונקשר עם חבריו מאחורי הראש.

אלו היו ארבעת בגדי המיוחדים של הכהן הגדול, בנוסף לארבעת בגדי שאר הכהנים: **כותנת**; **מכנסים**; **אבנט ומגבעת** - הלא היא המצנפת. חובה מיוחדת היא על הכהנים ללבוש את הבגדים בבואם אל הקודש - "חוקת עולם".

לאחר כל ההכנות, זה הזמן לקדש את הכהנים. יש להקריב פר אחד ושני אילים עם תקרובתם, והכהנים ילבשו את הבגדים לאחר שיטבלו במקווה, כשאת בגדי הכהן הגדול יש למשוח מקודם בשמן המשחה, לקדשם. אחר-כך יש לשחוט את הפר המשמש כחטאת ולהזות מדמו על המזבח. את חלבו וכליותיו יש להקריב על המזבח, ואת הנשאר - לשרוף מחוץ למשכן.

לאחר טקס זה סומכים הכהנים את ידיהם על אחד האילים, המשמש כקרבן "עולה" - על שם עלייתו כולו על גבי המזבח - "שה (מלשון אש) לה' הוא".

אחר כך שוחטים את האיל השני ומזים מדמו על הכהנים ועל המזבח. חלקו עולה לקרבן וחלקו נאכל על-ידי הכהנים. קרבן זה - איל המילואים - אסור באכילה ל"זר" - מי שאינו כהן, והנותר ממנו עד הבוקר נידון לשריפה, כסדר הזה יעשה במשך שבעה ימים. כן יש להקריב פר להקדשת המזבח שבעת ימים,

פרשת תצוה

וחובה מיוחדת להקריב מדי יום שני קרבנות - כבשים, אחד בבוקר ואחד בין-הערביים, והם הנקראים בשם קרבנות התמיד.

בסיום הפרשה שומעים אנו על ציווי הקב"ה לבנות את מזבח הקטורת העשוי מעצי שיטים, אמה ארכו אמה רוחבו ואמתיים קומתו, וקרנות בקצוותיו. כולו מצופה זהב וסביבו זר זהב, ובשתי טבעותיו הבדים - מוטות - העשויים גם הם עץ מצופה זהב, בהם נישא הארון.

בכל בוקר, בד-בבד עם הקרבת קרבן התמיד, היה אהרן הכהן מקטיר את "קטורת הסמים", וזו היתה מוקטרת אף עם קרבן בין-הערביים. אחת בשנה היה אהרן הכהן מזה על המזבח מדם חטאת הכיפורים, ובזאת היה המזבח מתכפר.

מקור: maale-adumim.com